



MVCRX06EWDCO  
prvotní identifikátor

kancelář ministra vnitra  
Nad Štolou 3  
170 34 Praha 7

Č. j. MV- 80168-2/KM-2022

Praha 12. května 2022  
Počet listů: 10

## ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci stížnosti ze dne 25. 4. 2022, kterou v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím podala paní

(dále jen „stěžovatelka“),  
proti postupu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“), při stanovení výše úhrady za poskytnutí informací požadovaných v žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 15. 4. 2022 a to ve věci důvodů neprovedení výstupních prohlídek u příslušníků propuštěných mezi lety 2015 - 2019

takto:

**Podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se povinným subjektem stanovená výše úhrady za poskytnutí požadované informace ve výši 26 606,- Kč p o t v r z u j e.**



## Odůvodnění

Nadřízený orgán obdržel stížnost stěžovatelky spolu se spisovým materiálem povinného subjektu, ze kterého plynou následující skutečnosti.

Stěžovatelka se přípisem ze dne 15. 4. 2022 obrátila na povinný subjekt (prostřednictvím datové schránky) se žádostí o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž konkrétně požádala o následující informace: *„...z jakého důvodu v letech 2015 – 2019 nebyly u všech propuštěných příslušníků provedeny výstupní prohlídky tak, jako u Krajského ředitelství policie Pardubického a Zlínského kraje, viz přílohy.“*

Povinný subjekt k žádosti zaslal stěžovatelce výzvu ze dne 25. 4. 2022 pod č. j. KPRS-102787-2/ČJ-2022-0100AP-106, v níž uvedl, že údaje potřebné ke zpracování odpovědi na žádost nejsou souhrnně k dispozici v žádné centrální databázi povinného subjektu a osobní spisy propuštěných příslušníků se uchovávají u odboru personálního pouze po dobu 5 let a následně se převážejí do Archivu Policie ČR. Žádost stěžovatelky tak povinný subjekt rozdělil na dva okruhy a to na údaje z personálních spisů z let 2015 – 2017 a údaje z personálních spisů z let 2018 – 2019. V případě prvního okruhu spisů povinný subjekt sdělil, že personální spisy je třeba vyhledat a přivést z Archivu Policie ČR a následně je manuálně prohledat (nad rámec běžné činnosti pracovníků), tj. zjistit, zdali se v nich požadované informace nacházejí, jelikož informace o neprovedení výstupní prohlídky se nemusí v osobním spise vůbec vyskytovat. V případě těchto informací dále povinný subjekt zjistil, že v archivu se nachází 365 personálních spisů z dotčených let. Přeprava spisů a následné vyhledání požadované informace v takovém množství spisů však povinnému subjektu způsobí vznik nákladů na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, kdy kvalifikovaným odhadem na základě stanoviska odborného pracoviště povinného subjektu bude časová náročnost na prohledání jednoho spisu trvat 15 minut. V případě druhého okruhu spisů, tj. personálních spisů z let 2018 a 2019 (v celkovém počtu 297 spisů), nebude třeba tyto spisy přepravovat, neboť se nacházejí na pracovišti povinného subjektu a časová dotace pro manuální vyhledání požadované informace stanovená kvalifikovaným odhadem na základě stanoviska odborného pracoviště povinného subjektu bude v délce 3 minut na jeden spis. S ohledem na uvedené proto povinný subjekt dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím oznámil stěžovatelce, že za vyřízení žádosti bude požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé



vyhledávání informací, přičemž, s odkazem na schválený sazebník úhrad, stanovil celkovou výši nákladů na 26 606,- Kč.

Na výzvu k úhradě nákladů reagovala stěžovatelka zasláním podání ze dne 25. 4. 2022, které označila jako „Odvolání proti výši nákladů“ a v němž uvedla, že se proti stanovené výši nákladů odvolává, jelikož Krajské ředitelství policie Zlínského kraje požadované informace vyhledalo bez nároku na náklady a uznalo chybu ve vedení spisové dokumentace v kmenových svazcích. Stěžovatelka tedy *„nehodlá platit za nedbalé vedení spisové dokumentace povinného subjektu, jelikož požadované informace má povinný subjekt povinnost vést v elektronické podobě, v systému elektronického trestního řízení, či EIKS HR, neboť formulář, kterým je příslušník vyslán na výstupní prohlídku, je generován právě v tomto systému. Pokud byl tedy vydán s tím, aby byl příslušník na výstupní prohlídku vyslán, lze dohledat bez obstrukcí, které popisuje povinný subjekt.“*

Povinný subjekt po obdržení odvolání stěžovatelky setrval na svém postupu a věc předal k posouzení nadřízenému orgánu.

Nadřízený orgán k věci nejprve stěžovatelku upozorňuje, že v případě, je-li ze strany povinného subjektu požadována úhrada účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informace dle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, je možno proti takovému postupu povinného subjektu podat stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) dotčeného zákona, nikoliv odvolání, jak stěžovatelka nesprávně uvádí. Odvolání lze podat pouze v případě, bylo-li o žádosti vydáno rozhodnutí o (částečném) odmítnutí poskytnutí informace dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podání stěžovatelky ze dne 25. 4. 2022 je tedy nutno posoudit jako stížnost ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv jako odvolání.

Nadřízený orgán dále stížnost stěžovatelky posoudil z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podala stěžovatelka a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem.

Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, včetně souvisejících argumentů stěžovatelky, a dospěl k následujícímu.





Přestože stěžovatelka v podané stížnosti nikterak výslovně nerozporuje způsob ani výši stanovení úhrady, z obsahu stížnosti je zjevné, že není ztotožněna s názorem povinného subjektu, že požadované informace lze poskytnout pouze v případě, že tyto budou manuálně vyhledány v personálních spisech a že takové vyhledání informace podléhá zpoplatnění dle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím musí povinný subjekt v případě, že bude požadovat úhradu za poskytnutí informace, tuto skutečnost žadateli písemně oznámit před poskytnutím informace. V oznámení musí uvést výši úhrady a odůvodnit způsob jejího vyčíslení. Podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím může stížnost podat „žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady nákladů, sdělené podle § 17 odst. 3, nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, které byly požadovány v souvislosti s poskytnutím informací“. Při přezkumu výše úhrady nebo odměny se nadřízený orgán zabývá v rozsahu požadovaném žadatelem tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu (odměnu) řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady, resp. její jednotlivé položky podle druhu nákladů, odpovídají § 17 tohoto zákona, nařízení vlády č. 173/2006 Sb. o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a sazebníku úhrad za poskytování informací. Nadřízený orgán tedy musí především zvážit, zda uplatněná jednotková sazba konkrétního nákladu uvedeným předpisům odpovídá. Nadřízený orgán dále zkoumá, zda tato sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanovuje povinnost podložit stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) důkazními prostředky, nicméně i z povahy stížnosti jakožto opravného prostředku v dispozici žadatele je zřejmé, že žadatel musí své námitky konkretizovat a svá tvrzení adekvátně doložit, aby nadřízený orgán mohl postup povinného subjektu přezkoumávat. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 8/2010-68, který takové požadavky na žadatele klade a odvozuje je ze základních zásad činnosti správních orgánů: „...SpŘ se na rozhodování o stížnosti použije omezeně, současně však zákon explicitně deklaruje (...) obecnou aplikovatelnost základních principů správního řízení. Ty jsou uvedeny v ustanoveních § 2 až 8 SpŘ. Jejich výrazem je důraz na řádný výkon státní správy; jde o základní principy, sloužící jak k ochraně veřejného zájmu, tak k ochraně práv účastníků řízení. Konkrétně v ustanovení § 4 odst. 1 SpŘ je stanoveno, že veřejná správa je službou veřejnosti. K tomu, aby určitá činnost byla službou, je nepochybně třeba vzájemné součinnosti správního orgánu a subjektu, o jehož právech či



*povinnostech správní orgán rozhoduje. Z této zásady pak lze dovodit, že pokud stěžovatel ve své stížnosti zpochybňoval postup Kanceláře prezidenta republiky při vyřizování jeho žádosti o informace a tuto stížnost opřel o konkrétní tvrzení, bylo v jeho vlastním zájmu, aby je podpořil současným předložením důkazů, nebylo-li zřejmé, že tyto důkazy má povinný subjekt k dispozici. Pokud tak neučinil, zůstala jeho tvrzení v pouhé rovině spekulací, a tak s nimi také bylo naloženo. Po stěžovateli jistě nikdo nepožaduje, aby povinnému subjektu prokazoval skutečnosti, jejichž sdělení se domáhá. Pokud však tvrdí, že poskytnuté informace nebyly pravdivé, je v jeho vlastním zájmu, aby svá tvrzení doložil.“*

S ohledem na uvedené tak lze uvést, že nadřízený orgán není rozsahem stížnostních námitek vázán (je vázán jen rozsahem požadovaného stížnostního přezkumu) a zjistí-li jiné než stěžovatelem tvrzené pochybení, musí k nim při vyřizování stížnosti přihlížet. Na druhou stranu pokud stěžovatel nesplní svou povinnost „tvrdit a prokázat“, nemůže později vytýkat nadřízenému orgánu, že určité nikoli zjevné pochybení povinného subjektu nebylo „odhaleno“.

Při přezkumu výše úhrady se nadřízený orgán zabývá tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a sazebníku úhrad za poskytování informací. Nadřízený orgán tedy musí především zvážit, zda sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Dle § 17 odst. 3 a 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.*





Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt prostřednictvím datové schránky dne 25. 4. 2022, přičemž téhož dne byla stěžovatelce doručena. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady (dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo. Co se týká obsahu samotného oznámení o stanovení výše úhrady, je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadované informace požaduje úhradu účelně vynaložených nákladů a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není zákonem o svobodném přístupu k informacím legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízením žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.



Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

Ze zaslání výzvy povinnému subjektu je zřejmé, že tento řádně a jasně odůvodnil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Konkrétně povinný subjekt uvedl, že v rámci své působnosti nevede žádnou centrální databázi, která by obsahovala údaje v rozsahu požadovaných stěžovatelkou, neboť není ze zákona povinen takovou databázi či evidenci vést, a v případě nutnosti poskytnutí požadovaných informací, by bylo nutno personální spisy propuštěných příslušníků manuálně prohledat a zjistit, zdali se v nich požadované informace nacházejí, resp., zda je zde uveden důvod neprovedení výstupní prohlídky, přičemž tento zde ani nemusí být uveden, neboť interní předpisy povinného subjektu nestanovují taxativní způsob vedení personálního spisu. Personální spisy příslušníků z let 2015 – 2017 se navíc již nacházejí v archivu a bylo by tak dále nutno je za účelem vyřízení žádosti v archivu vyhledat a převést ke zpracování do pracoviště povinného subjektu. S tímto závěrem se nadřízený orgán ztotožňuje.

Zákon o svobodném přístupu k informacím stanovuje povinnost povinnému subjektu poskytovat na žádost pouze takové informace, které se týkají jeho působnosti a kterými disponuje nebo má povinnost jimi disponovat. Zákon neslouží k vytváření statistik či poskytování informací, jimiž povinný subjekt není povinen disponovat (viz § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Žádný zákon ani jiný právní





předpis či interní akt povinného subjektu nestanovuje povinnost Policii ČR vést centrální databázi požadované informace, tj. souhrnné informace o tom, zdali byla u propuštěných příslušníků provedena výstupní prohlídka, případně důvody jejího neprovedení. S námitkou stěžovatelky o povinnosti vedení požadovaných údajů v elektronické podobě tak nelze souhlasit.

K další námitce stěžovatelky, že jestliže se formulář, kterým je příslušník vyslán na výstupní prohlídku, generuje v elektronickém systému, tak informace o absolvování prohlídky taktéž musí být v systému jednoduše dohledatelná, nadřízený orgán uvádí, že je irelevantní. Ze samotného „vygenerování“ formuláře nelze jakkoliv automaticky dovozovat, že se příslušník výstupní prohlídky skutečně podrobil, neboť tato informace se v elektronickém systému nezaznamenává, stejně tak jako případný výsledek provedené prohlídky, nebo záznamu o důvodu jejího neabsolvování. Získání požadované informace tedy nepředstavuje jednoduchý úkon spočívající pouze ve strojovém vyhledání formuláře o vyslání příslušníka na výstupní prohlídku z informačního systému povinného subjektu, nýbrž manuální prohledání každého personálního spisu a ověření toho, zdali výstupní prohlídka skutečně byla či nebyla provedena.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že jiné dva útvary povinného subjektu požadované informace bez nároku na úhradu poskytly, je třeba stěžovatelku upozornit, že jak již byla informována Policejním prezidiem ČR (dopisem ze dne 14. 3. 2022 pod č. j. PPR-8602-29/ČJ-2022-990810), Krajské ředitelství policie Pardubického a Zlínského kraje informace mohou bez dalšího poskytnout, jelikož si v této věci vedou evidenci (nad rámec zákona), ze které lze požadované údaje získat. Ostatní krajská ředitelství však musí takové údaje vyhledat přímo v personálních spisech propuštěných příslušníků.

Nadřízený orgán se dále musí vyjádřit i k poznámce stěžovatelky, že Krajské ředitelství policie Zlínského kraje ve své písemnosti ze dne 14. 4. 2022 adresované stěžovatelce potvrdilo, že má chybu ve vedení spisové dokumentace. Tato informace nikterak nesouvisí se stížností stěžovatelky na stanovenou úhradu nákladů vyčíslenou povinným subjektem, resp. z této informace nelze jakkoliv dovozovat stěžovatelkou učiněné domnělé závěry o povinnosti povinného subjektu disponovat požadovanou informací. Krajské ředitelství policie Zlínského kraje pouze informovalo, že zjistilo rozpory mezi svými údaji vedenými v EKIS HR a informacemi skutečně uvedenými v personálních spisech propuštěných příslušníků.





S ohledem na výše uvedené proto dospěl nadřízený orgán k závěru, že výzva povinného subjektu ze dne 25. 4. 2022 pod č. j. KRPS-102787-2/ČJ-2022-0100AP-106 splňuje veškeré náležitosti stanovené § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž samotné vyčíslení nákladů na poskytnutí požadovaných informací je racionální a odůvodněné, matematicky správné a netrpí žádným zjevným excesem. Povinný subjekt tak postupoval při stanovení výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací požadovaných stěžovatelkou v žádosti ze dne 15. 4. 2022 v souladu se zákonem.

Nadřízený orgán proto stížnosti stěžovatelky nevyhověl a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Mgr. Bc. Kateřina Blažková  
ředitelka kanceláře



MINISTERSTVO VNITRA  
ČESKÉ REPUBLIKY

Vyřizuje: Mgr. Hana Zábajniková  
oddělení podání osob, kancelář ministra vnitra

Rozdělovník:

Paní

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje  
Na Baních 1535  
156 00 Praha 5  
ID DS: 2dtai5u  
K č. j.: KRPS-102787/ČJ-2022-0100AP-106